

Geachte heer Bruls,

Ik had het nog zo goed uitgedacht. Ik zou gaan hardlopen, snel douchen en dan om half 9 klaar zitten voor Veronica Inside. Het liep anders. Het is nu half 9, de televisie staat uit. In plaats daarvan schrijf ik u deze brief. Zoals ook u, tijdens onze kennismaking, een WK-wedstrijd terzijde schoof voor een goed gesprek.

Hardlopen op maandag. Ik doe dat wel vaker. Een rondje door het Goffertpark en dan via de Groenestraat terug naar mijn appartementje in het Willemsskwartier. Het liep vanavond anders. In het Goffertpark werd een circus opgebouwd, dus ik moest improviseren. Zo kwam ik terecht aan de Hatertseweg, waar ik in mijn studententijd trouw elke ochtend – of middag – richting de uni fietste. Ik vervolgde mijn route door de Hazenkamp, waar ik tijdens al die verkiezingscampagnes avond aan avond aan het canvassen was. Langs de hoofdingang van de Goffert, waar ik mooie momenten meemaakte, maar waar ik ook ooit niet naar buiten kon vanwege ongeregelde heden na wéér een degradatie. Ik kwam langs drie appartementjes, die ik ooit mijn thuis mocht noemen. Weemoedig, maar ook blij, keek ik om me heen. Ik groette een groepje fietsende studenten. Ik knikte naar een meneer die op deze mooie nazomeravond zijn hond uitliet. De afgelopen twaalf jaar was dit mijn stad. Ik heb hier prachtige momenten gekend, verdriet gehad, er zijn relaties opgebloeid én gegaan, vriendschappen voor het leven ontstaan, maar ik ben bovenal een rijker mens geworden. Ik heb de eer gehad om deze stad te leren kennen. En vandaag, tijdens dit hardlooprondje, heb ik het gevoel dat afscheid neem van mijn stad.

‘Hé Remy, je spreekt met Rob Jetten van D66. Ik hoorde dat je wel actief wilt worden voor de fractie. Bel je me even terug, dan maken we een keer een afspraak.’ Het zal ongeveer zo hebben geklonken op mijn voicemail, begin 2013. Rob – toen nog gewoon fractievoorzitter bij ons in Nijmegen – had gehoord dat ik wel ambitie had om actief te worden voor D66 en een paar weken later was ik opeens communicatiemedewerker van de fractie. Later werd ik fractievolger en, dit voorjaar, als kroon op het werk, zelfs raadslid. In die vijf jaar maakte ik coalitie, oppositie en weer coalitie mee. Ik zat op kantoor bij Henk Beerten om te praten over die verdomde parkeerpalen. Ik leerde van Bert Jeene over grondexploitaties en waarom het echt nodig was om realistisch te begroten. Later maakten we plannen voor zonnepanelen op alle corporatiedaken en probeerden we een stukje van de Honig voor Nijmegen te bewaren. We gingen op fractieweekendjes naar Mill, Utrecht en Edinburgh en we zagen raadsleden Kamerleden worden. Ik mocht conciërges in het zonnetje zetten, verkiezingsdebatten voeren. De spreekuurrechter in Nijmegen initiëren én me samen met Cherelle en Matthias sterk maken voor gevarieerde woonwijken, waarin – inderdaad – de middenhuur een belangrijke rol heeft.

In die jaren heeft onze gemeenteraad indruk op mij gemaakt. Een kundige gemeenteraad, waarin scherp gedebatteerd wordt, maar waar daarna samen een biertje kon worden gedronken. Dat is iets waar we trots op kunnen zijn. Ik heb geprobeerd daaraan een bijdrage te leveren. Door altijd de verbinding te zoeken. Met andere partijen en met inwoners. Er ontstonden appgroepjes en gezellige avonden in het Nijmeegse. Altijd stond dat ene gevoel centraal: de liefde voor onze stad en de wil, nee, de drang om die stad nóg fijner te maken.

En toch ga ik jullie nu verlaten. Met pijn in het hart. Het raadslidmaatschap heeft te kort geduurd. Ik had nooit verwacht dat er op 1 januari 2019 een einde aan zou komen. Vanaf die datum mag ik mij

niet langer inwoner van Nijmegen noemen, maar keer ik terug naar waar ik ooit werd geboren: Venlo. Voor de liefde. Ruim een jaar geleden leerde ik de Limburgse Suzan kennen. Na een tijd van gependel tussen Nijmegen en Limburg, begonnen we langzaam te dromen over samenwonen. Aan het einde van de zomer kwam plotseling ons droomhuis vrij. We hadden het waarschijnlijk nooit kunnen bemachtigen als we de verkopende partij niet zouden kennen. Het was voor ons een nu-of-nooit-moment en we besloten het erop te wagen. Ons bod werd geaccepteerd! Er staat een prachtig nieuw avontuur te wachten. Als Venlonaar. *Vastelaovend* in plaats van de Vierdaagse, de Maas in plaats van de Waal en *d'n Berg op* naar de Koel in plaats van de perstribune in de Goffert. Dat wordt wennen, maar ik sta desondanks te springen om nieuwe herinneringen op te bouwen in mijn geboortestad. *Truuk nao 't zuuje*, zo zong ooit een Jocus-prins.

Ik laat jullie in vertrouwen achter. Hier zitten 39 raadsleden, een burgemeester, een club wethouders, een fantastische groep ambtenaren – vooral die van de griffie natuurlijk – die de stad allemaal een warm hart toedragen en er elke dag weer keihard aan bouwen. Ik heb moties ingediend, vragen gesteld, de begroting geamendeerd. De afgelopen maanden waren prachtig, maar de afgelopen bijna zes jaar waarin ik meedraai met de fractie waren onvergetelijk en hebben me zo vreselijk veel geleerd. Met Pieter van Megen komt een ervaren raadslid de gelederen versterken. Een man waarop je kunt bouwen.

Het is inmiddels half 11. Danny Vera heeft ergens in een Hilversumse studio zijn laatste noot gespeeld, Johan Derksen heeft ongetwijfeld weer de halve voetbalwereld beledigd. Ik kijk uit over het Willemskwartier en zet een punt achter deze brief. Ik denk terug aan mijn hardlooprondje. Ik gun iedere Nijmegenaar zo'n hardlooprondje. Een rondje waarin je met andere ogen naar de stad kijkt. Elke plek heeft een verhaal. Elk park, elke wijk, elke weg. Misschien zijn we te veel aan onze prachtige stad gaan wennen. Zijn we haar te vanzelfsprekend gaan vinden. Dat is ze niet. Het was een voorrecht om inwoner van Nijmegen te zijn. Het was een voorrecht om volksvertegenwoordiger te zijn.

Ik ga jullie allemaal missen!

Remy Maessen